

Josip Jurčič:

DESETI BRAT

ROMAN

Zato se razhajava kot prijatelja in želim vam vso srečo po svetu. Tudi me bo veselilo, če se v poznjih letih, ko bo ta reč na oba kraja pozabljena, oglasite pri nas, zdaj kmalu pa ne. Vaše obnašanje in vaš značaj mi je všeč. Vendar po premisleku boste lahko našli vzroke mojega ravnanja. Kar imava še skupaj, vam pošljem, kadar in kamor hočete. Zbogom, dobro se imejte, zdaj grem jaz domov."

S solznim očesom je stisnil Kvas roko, ki mu jo je graščak podal. Hotel mu je odgovoriti, pa beseda mu je ostala v grlu, in ko se je zavedel, je bil mož že odšel.

DVAJSETO POGAVJE

Gospod Mežon, o katerem so mi stari očanci pravili, da je bil trd in oster mož, ki ni drugega poznal in veroval kakor suho postavo, je pokazal v tem hipu, da vendar ni tako brez srca, da se mu ne bi nič smilil; in tako je menda ovrženo natolcevanje omenjenih modrijanov iz tedanjega časa. Ko je namreč videl solzo v Kvasovem očesu, je padla polovica tistih "indcij", in mislil si je: človek, ki je drugemu hvaležen in se težko od njega loči tačas, ko ga ta pahne od sebe, tak človek ne postane lahko pobožnik.

"Le pomirite se, gospod Kvas!" — ga je tolažil. — "Kakor pravite in kakor vam jaz tudi verjamem, boste kmalu zopet prosti. Meni pa ne smete zameriti, jaz imam ostre dolžnosti, kakor se boste sami prepričali; saj se boste učili pravice, kakor sem čul. In potlej, kadar vas oprostim vsega suma, bom govoril z gospodom graščakom, in preverjen sem, da bo moja beseda nekaj veljala. Kar se deklice tiče, to se ve, da jo boste morali potlej v iznemar pustiti. Pa saj je svet velik in deklet ima vsakovrstnih, da jih pride deset na enega. Meni verjemite, jaz sem nekaj izkušal. Jaz, postavim, sem šele peto vzel

V BLAG SPOMIN OB DESETI OBLETNICI NAŠEGA LJUBLJENEGA SOPROGA, OČETA IN STAREGA OČETA

Frank Kovach

ki je umrl 11. januarja 1955. leta.

Prešlo je naglo v večnost let deset, odkar si Ti zapustil nas in svet. Ali nismo na Te pozabili: spomine svetle vedno v nas budiš, v ljubečih srcih vedno nam živiš!

V raju pa prosim zdaj Boga, da nebeško srečo vsem nam da. Tam bomo zopet združeni, veselje večno uživati.

Zalujoci:

SOPROGA in OTROCI
OSTALO SORODSTVO

Cleveland, O., 11. januarja 1965.

za ženo izmed tistih, ki sem jih izbral. Ječe se za nocoj tudi ne bojte! Skrbel bom, da se vam da poštena soba in da se vam postreže, kakor boste želeli."

"Hvala!" je odgovoril Lovre ob kratkem.

"Zdaj pa pojdiva v to razneseno gnezdo, v Polesek, da pozveste in opravite, kar bi radi."

Na pragu je stal gospod Piškav in kadil tobak. Ker od velike starosti že ni dobro slišal ne videl, je zagledal prišelca šele, ko ga je sodnik ogovoril. Pogledal je kvišku, še bolj nagrbancil suhi obraz in vprašal: "Kaj želite, gospoda?"

Sodnik vpraša: "Kako je Marijanu?"

"Hvala! Bolje!" pravi oče skoraj osorno.

"Ali bi ga ne smel videti?" vpraša Kvas.

"Ni potreba. Govoriti še ne sme, tudi ko bi lahko," odgovori stari, ter se malo pokloni in jima meni nič tebi nič obrne hrbet, da bi šel v hišo.

Kvas stopi bližje in mu tiho reče: "Gospod doktor, vaš sin Martin vas lepo prosi, da bi se danes prišli k njemu v Krjavljevo kočjo. Bolan je in nekaj imenitnega bi vam rad povedal."

Stari je poročevavca debelo pogledal in lice mu je malo zardelo. Rekel pa ni nič, ampak šel v hišo.

Kvas bi mu bil rad dal Mrtinkova pisma, pa nekoliko ni hotel tako, da bi bil sodnik videl, nekoliko pa ni bilo mogoče, ker stari ni hotel počakati.

"Čuden človek je ta Piškav. Pa trdne nature mora biti. Jaz sem že petnajst let tukaj za sodnika, in vedno se mi enak zdi, nič se ni izpremenil," je govoril gospod Mežon, ki bi bil jako rad videl, da bi se kak pomenek začel med njim in njegovim jetnikom.

Pa Kvas je odgovarjal, kar se je najkrajše dalo.

"Zdi se mi, da vam je vsa ta današnja reč preveč do srca segla," — pravi dalje sodnik. — "Pa to ni prav! Kaj pa bi bilo to, ko bi se bila res sprijela! Saj pravi stari, da je dobro! Če pa umrl ne bo, potlej ne bo take sile. Mlad človek ne sme precej žalosten postati. Jaz, postavim, ko sem na Dunaju študiral, sem bil tudi nekaj v tako reč prišel. Zunaj mesta smo enkrat pili štirje rojaki. Pri drugem omizju je pa bilo vse polno rokodelskih pomočnikov. Pozabil sem že, kako je bila med nami prišla navskriž zabava, to pa še vem, da je onih eden enega naših udaril. Prec smo bili pokonci in po kranjski — to se ve malo preveč prvotni — navadi smo odlomili vsak eno stolovo nogo in smo klepali Dunajčane, da je bilo veselje. Policija je prišla, in vsi štirje smo bili eno noč zaprti. Sicer smo se pa znali tako dobro izgovoriti, da so bili oni otepeni še posebej kaznovani, mi pa nič. Kaj takega je človeku na stare dni prijeten spomin mladih, divjih let."

Naposled je vendar tudi gospoda Mežona minila zgovornost. Stisnil se je v drugi kot kočije, roke del pod pazduho na križ in gledal, kako konja vzdigujeta noge in kako se zbirajo oblaki.

Za Kvasa je bil današnji dan imeniten in odločen. Ni mogel skoraj sam sebi verjeti, da bi se bilo danes vse to zgodilo. Našel je dva sorodna človeka, o katerih ni nikdar vedel, da sta kje na svetu. In kakšna čudna sorodnika! Toda za dobičkom, če se more to imenovati dobiček, da človek spozna na smrtni postelji ležečega bratranca in čudnega starega pusteža, strica, ki govori neče, za dobičkom je prišla koj izguba. Česar se je bal, se je danes zgodilo. Ni zapustil Slemenic s skrivno ljubeznijo do nje v srcu in obenem z zaupanjem, da se čez malo let vrne in bo uslišan! Ni šel, kadar bi bil sam hotel; moral je iti, in pot nazaj mu je zagrajena. Da, celo pustil je v trenutku marsikoga v dvomu, da je morda pobožnik, torej nevreden gost poštene družine. In kdo je bil prvi vzrok tega?

Bolj kakor kdaj si je Lovre v tem hipu želel imeti zraven sebe prijatelja. Le z njim bi bil lahko govoril, govoril veliko. Pa bil je daleč od njega! Tako mu je prišla misel, kaj bo z njegovo najbližjo prihodnostjo. Drugega mu ni kazalo, ko v daljni svet iti za prijateljem, čeravno je bil prej namenjen še nekaj časa počakati, da bi se izboljšale tiste sitne okolnosti, ki jih tako ostro terjaja slabejši del našega bitja. Domov mu nikakor ni bilo iti. Kako bi stopil pred staro majko in resnega očeta in kaj bi rekel? Da je bil hudodelstva dolžen, ali celo, da je moral popustiti grad zaradi druge razmere, ki bi jo skoraj gotovo po svojem enostranskem razumu napak sodila?

Med takimi je Lovre pozabil, da se pelje v ječo. Voz

obstane, in sodnik pravi: "Zdaj smo doma. Do večera pojdite z menoj. Jaz vas predstavim svoji ženi in ji ne bom pravil, zakaj ste prišli z menoj. Opazoval sem vas vedno in veselim se že, da vas bom imel prositi za zamero. Zato bodite nekaj časa moj gost, ne jetnik, da se ta reč razjasni. Spali boste v čedni sobici, ki jo je imel dozdaj moj pisar in, če kaj potrebujete, le povejte."

"Zahvaljujem se vam lepo, gospod sodnik, za vašo dobrotost. Pa zdaj vas prosim, odkazite mi sobo, o kateri ste govorili. Rad bi bil malo sam. Upam, da se bom malo časa mudil pri vas, morda tako

dolgo, da bo Marijan mogel govoriti, ali pa še ne. Potem, ko bom suma popolnoma očiščen, porabim vaše prijazno povabilo, da me seznanite z gospo."

"Kakor vam je bolj po godu," pravi gospod Mežon.

Tako je prišel Lovre v ječo. Neka nevolja ga je prijela, ko je bil sam v stanici. "To je pravica?" je mislil sam pri sebi. — "Po praznem domišljevanju in površni preiskavi zapro poštenega človeka in ne pomislijo, kaj lahko vse pride iz takega početja. Kdo bi si bil davi mislil, da bom spal nocoj v najbližji sosesčini navadnih tatov."

Večerji, ki mu jo je s po-

rednim smehljajem prinesla mlada sodnikova služabnica, Lovre ni veliko škodoval. Prosil jo je, naj mu od sodnika prinese papirja in pero in je začel pismo pisati svojemu prijatelju. Da bi druge neprijetne misli odpodil, mu je popisoval kolikor mogoče humoristično svojo ječo in vzroke, zakaj je prišel vanjo.

Škoda, da se je iz prič in dokumentov, po katerih smo snovali to istinito povest, z drugimi imenitnimi reči vred

izgubilo tudi to Kvasovo pismo. Zakaj dobiček bi bil dvojen, ko bi se bilo ohranilo: prvič bi bil bravec videl, kakšen humorist je bil ta prečudni Lovre Kvas; drugič bi bili pa mi še na konec tega kratkega poglavja lahko pristavili kaj boljšega in kratkočasnejšega, kakor je od spredaj — in morda bi se bili dobili še ljudje, ki bi bili imeli napačno misel, da je pismo dobro narajen falzifikat.

(Dalje prihodnjič)

SLOVENSKI NARODNI DOM

6417 St. Clair Ave.

IMENIK DRUŠTVENIH ZASTOPNIC IN ZASTOPNIKOV ZA LETNO KONFERENCO S. N. DOMA, KI SE VRŠI V PETEK DNE 15. JANUARJA 1965

- 1 — Carniola Hive #493 T.M. Josephine Stwan
- 2 — Carniola Tent #1288 T.M. Joseph Babnik
- 3 — Cleveland #126 S.N.P.J. Louis Peterlin
- 4 — Clevelandski Slovenci #14 S.D.Z. John Susnik
- 5 — Clevelandška Federacija S.N.P.J. John Strancar
- 6 — Comrades #566 S.N.P.J. Margaret Kaus
- 7 — Croatian Pioneers #663 C.F.U.
- 8 — Danica #11 S.D.Z. Josephine Centa
- 9 — Brooklyn #135 S.N.P.J. Carl J. Samanich
- 10 — American Yugoslav Printing Co. John Renko
- 11 — France Prešeren #17 S.D.Z. John Centa
- 12 — George Washington #180 A.B.Z. Pauline Sternisha
- 13 — Glasbena Matica Josephine Mistic
- 14 — Glas Clev. Delavcev #9 S.D.Z. T. Petkovsek
- 15 — Ilirska Vila #173 A.B.Z. Joseph Birk
- 16 — Kristusa Kralja #226 K.S.K.J. Ulrich Lube
- 17 — Lipa #129 S.N.P.J. Joseph Trebec
- 18 — Loška Dolina John Lokar
- 19 — Lunder Adamič #28 S.N.P.J. Frank Kovacic
- 20 — Martha Washington #38 S.D.Z. Anne Tekavec
- 21 — Napredni Slovenci #5 S.D.Z. Frank A. Turek
- 22 — Napredne Slovenke #137 S.N.P.J. Margaret Shubenik
- 23 — Novi Dom #7 S.D.Z. Krist Stokel
- 24 — Naprej #5 S.N.P.J. Anton Znidarsic
- 25 — Progressivne Slovenke (glavni odbor) Josie Zakrajsek
- 26 — Progressivne Slovenke Krožek #2 Cecilia Subel
- 27 — Ribnica #12 S.D.Z. Frank Wirant
- 28 — Slovan #3 S.D.Z. John Pollock
- 29 — Slovenec #1 S.D.Z. Joseph Trebec
- 30 — Slovenska Moška Zveza #5 John Sever
- 31 — Slovenska Narodna Čitalnica Joseph Sircel
- 32 — Slovenske Sokolice #442 S.N.P.J. Frances Legat
- 33 — Spartans #576 S.N.P.J. Antonia Zagar
- 34 — Sv. Ana #4 S.D.Z. Frances Okorn
- 35 — Svobodomiselne Slovenke #2 S.D.Z. Elizabeth Belaj
- 36 — Sv. Katarina #29 Z.S.Z. Joseph Ponikvar
- 37 — Sv. Cecilija #37 S.D.Z. Mary Jeraj
- 38 — Sv. Janeza Krstnika #37 A.B.Z. Cyril Rovanseck
- 39 — Sv. Ciril in Metod #18 S.D.Z. Mary Geromi
- 40 — Sv. Vida #25 K.S.K.J. Anthony J. Fortuna
- 41 — Tabor #139 S.N.P.J. John Fabjancic
- 42 — Vodnikov Venec #147 S.N.P.J. Mary Ladiha
- 43 — Washington #32 Z.S.Z. Anna Vadnal
- 44 — Zarja Kathrine Skully

Vsi lastniki Slovenskega Narodnega Doma, društvene zastopnice in zastopniki ste vljudno vabljeni, da prisostvujete na letni konferenci S. N. Doma, ki se vrši v petek zvečer, 15. januarja 1965, pričetek ob 8. uri.

Za Slovenski Narodni Dom:
FRANK PLUT, predsednik
FRANK BAVEC, tajnik
ANTON WAPOTICH, blagajnik

NAGLA POMOČ — Lev v berlinskem cirkusu je zbolel in poklicali so živinozdravnika. Slaba prebava, je ugotovil. Na sliki vidimo levo, čemernega in brezbriznega, par ur nato je že zopet ves prisoben znova nastopil v cirkusu.

NAROČITE SI

DNEVNIK

AMERIŠKO DOMOVINO

NAJVEČJI

SLOVENSKI

DNEVNIK

NAROČAJTE

TISKOVINE PRI

AMERIŠKI DOMOVINI

NE BO NIČ! — Ena izmed muc se je spravila v ptičjo kletko in od tam voha za ptičkom na zunanji strani kletke, druga pa se je povzpela na kletko in duha ptička, ki pa je narejen iz umetne snovi in na kletko pripet. Z obedom torej ne bo nič!